

การพัฒนามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

Validation of the Corporal Punishment Myths Scale

หัตถพันธ์ วงชารี^{1*} เรวดี วัฒนากโกศล² พรรณระพี สุทธิวรรณ² สักกพัฒน์ งามเอก³ และ ปีเตอร์ นิวคัม⁴

Hattaphan Wongcharee^{1*} Rewadee Watakakosol² Panrapee Suttiwan² Sakkaphat Ngamake³ and Peter Newcombe⁴

¹นิสิตปริญญาโท, ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา, คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

³อาจารย์, คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁴รองศาสตราจารย์ ดร., คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยควีนแลนด์

¹Graduate Student, Master of Arts Program in Psychology, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

²Assistant Professor Dr., Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

³Lecturer, Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

⁴Associate Professor Dr., School of Psychology, The University of Queensland

*Corresponding author, E-mail: HattaphanPsy@gmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย โดยเก็บข้อมูลจากนิสิต-นักศึกษาปริญญาตรี จำนวน 305 คน ผู้วิจัยทดสอบความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน และทดสอบความตรงเชิงโครงสร้างผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ พบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายในสูง ($\alpha=0.85$) และพบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีองค์ประกอบ 2 องค์ประกอบคือ องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย และองค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย งานวิจัยในอนาคตผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน และทดสอบความตรงเชิงสอดคล้องและจำแนก ซึ่งจะทำให้มาตรนี้เป็นประโยชน์ต่อการวัดระดับความเชื่อของพ่อแม่เกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับเด็กได้มากขึ้น นอกจากนี้มาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในอนาคต การคัดกรองการรับบุตรบุญธรรม และคัดกรองพ่อแม่ที่มีความเชื่อที่มีแนวโน้มจะใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก

คำสำคัญ: ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย การลงโทษทางร่างกาย การอบรมสั่งสอนเด็ก

Abstract

The aim of this study was to validate the Corporal Punishment Myths Scale (CPMS). The sampled participants were 305 undergraduate students. This study was designed to test internal consistency reliability and construct validity through exploratory factor analysis (EFA). The result revealed that the internal consistency

reliability in CPMS was high ($\alpha = 0.85$). Moreover, it was found out that CPMS consisted of two factors: Convenience myths and Benefits myths. In further research, CPMS would be tested for construct validity, convergent validity and discriminate validity through Confirm Factor Analysis (CFA). This scale would be useful to measure parents' beliefs in corporal punishment myths, which could be a precursor for predicting corporal punishment use or intentions. Besides, CPMS could be applied to the child-adoption process as the child adopter and parents would be screened so that an applicant with a tendency to use corporal punishment would be eventually detected.

Keywords: Corporal punishment myths, Corporal punishment, Child discipline

1. บทนำ

การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่โดยการลงโทษทางร่างกายกับเด็ก (Corporal punishment) เป็นวิธีการที่พ่อแม่ยึดถือปฏิบัติและใช้ในการอบรมสั่งสอนลูกอย่างแพร่หลาย ในปี 2010 UNICEF ได้ศึกษาสถิติการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ในเด็กทั่วทุกภูมิภาคของโลก พบว่าเด็กกว่า 75 เปอร์เซ็นต์เคยถูกลงโทษทางร่างกาย และอีก 17 เปอร์เซ็นต์ในนั้นเคยถูกลงโทษทางร่างกายอย่างรุนแรง ซึ่งนี้แสดงให้เห็นว่าพ่อแม่ใช้วิธีการอบรมสั่งสอนวิธีนี้อย่างแพร่หลาย ในสังคมไทยวิธีการอบรมสั่งสอนวิธีนี้ ถูกฝังรากในสังคมไทยมาช้านาน สะท้อนให้เห็นจากสุภาษิตไทยที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” ซึ่งเป็นค่านิยมการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ในอดีตที่ส่งต่อมาถึงปัจจุบันว่าการอบรมเลี้ยงดูด้วยการลงโทษทางร่างกายนี้เป็นที่ยอมรับได้ (วงษ์เดือน สายสุวรรณ, 2546) และยังพบเห็นได้ในหลายๆครอบครัวที่ยังคงใช้วิธีการนี้ โดยครอบครัวคนไทยถือว่า การเขียน ตี เป็นการอบรมสั่งสอนที่มีประสิทธิภาพ และใช้เป็นการลงโทษเพื่อคุมความประพฤติของลูกตนเอง (วงษ์เดือน สายสุวรรณ, 2546) ถึงแม้ว่าการอบรมสั่งสอนด้วยการเขียนตีสี่จะเป็นที่ยอมรับทางสังคม แต่ในทางกลับกัน ด้านกฎหมาย ได้มีการออกพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546 ที่ออกมาเพื่อคุ้มครองเด็ก โดยในหมวด 2 ว่าด้วยการปฏิบัติต่อเด็ก มาตราที่ 26 ข้อที่ 1 ที่กล่าวว่า “ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำ หรือละเว้นการกระทำอันเป็นการทารุณกรรมต่อร่างกายและจิตใจของเด็ก” จะเห็นได้ว่าการลงโทษทางร่างกายนี้ขัดกับพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พุทธศักราช 2546 ขัดกับการลงโทษทางร่างกายโดยตรง แต่ในสังคมไทยก็ไม่มีมีการฟ้องร้องหรือดำเนินตัวต่อการใช้การลงโทษทางร่างกายมากนัก เพราะสังคมมองว่าการอบรมสั่งสอนถือเป็นเรื่องของครอบครัว จึงไม่มีการก้าวก้าวเรื่องการอบรมสั่งสอนของครอบครัวอื่นๆ และระดับของความรุนแรงของการลงโทษที่ผิดกฎหมายนั้น ไม่มีการระบุอย่างชัดเจน จึงกลายมาเป็นช่องว่าง (ช่อง โท่ว) ของกฎหมาย ดังนั้นการควบคุมโดยกฎหมายจึงไม่สามารถใช้ได้จริง ทั้งที่ผลกระทบของการใช้การลงโทษทางร่างกายรุนแรงที่มีต่อเด็กนั้นเกิดขึ้นจริง

นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ นักวิจัยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้ทำการวิจัยและนำเสนอผลกระทบของการใช้การลงโทษทางร่างกาย อาทิ การลงโทษทางร่างกายส่งผลให้เด็กมีความก้าวร้าวมากขึ้น ส่งผลให้เด็กมีคุณธรรมลดลง การควบคุมตนเองให้อยู่ในกฎข้อบังคับหรือศีลธรรมลดลง (Kerr, Lopez, Olson, & Sameroff, 2004) อีกทั้งส่งผลกระทบต่อพัฒนาการด้านปัญญาของเด็ก ทำให้เด็กไม่สามารถแสดงศักยภาพในการเรียนรู้ และมีผลการเรียนที่แย่กว่าเด็กปกติ (Alyahri, & Goodman, 2008) โดยผลกระทบของการลงโทษรูปแบบนี้ไม่ได้มีผลในระยะสั้นๆเท่านั้นแต่

ยังส่งผลกระทบต่อเด็กที่ถูกลงโทษทางร่างกายเมื่อเด็กโตขึ้น ทำให้เมื่อกลายเป็นผู้ใหญ่จะมีแนวโน้มที่จะต่อต้านสังคม และมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น (Gershoff, 2002) จากผลกระทบทั้งหมดที่กล่าวมาแสดงให้เห็นถึงผลด้านลบของการใช้การลงโทษทางร่างกาย และความไม่ก่อประโยชน์ของการใช้การลงโทษเช่นนี้ ถึงแม้งานวิจัยจำนวนมากแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงผลเสียของการลงโทษทางร่างกายที่มีต่อเด็ก แต่การลงโทษทางร่างกายก็ยังปรากฏอยู่ในสังคมทั่วโลก รวมทั้งในสังคมไทยก็ยังคงมีการใช้วิธีการนี้อยู่อย่างแพร่หลาย จนหลายคนตั้งข้อสงสัยถึงสาเหตุการคงอยู่ของการลงโทษทางร่างกาย และวิจัยเพื่อหาคำตอบ

การคงอยู่ของการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ด้วยการลงโทษทางร่างกาย สามารถอธิบายจาก 3 แนวคิดคือ 1. วัฏจักรของการใช้ความรุนแรง (Cycle of abuse) (Keil, 2014) 2. พฤติกรรมดั้งเดิม (Primitive behavior) (Perry, 1996) และ 3. การมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) (Kish, & Newcombe, 2015) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วัฏจักรของการใช้ความรุนแรง (Cycle of abuse) คือการส่งต่อพฤติกรรมก้าวร้าวต่อกันของคนในครอบครัวจากรุ่นสู่รุ่น (Egeland, Jacobvitz, & Sroufe, 1988) วัฏจักรการใช้ความรุนแรงเกิดจากความใกล้ชิด (Attachment) ที่พ่อแม่สร้างขึ้นทำให้เด็กจดจำการลงโทษทางร่างกาย เมื่อเด็กโตขึ้น เด็กที่เคยถูกลงโทษด้วยวิธีการนี้ก็จะสร้างความใกล้ชิดกับลูกด้วยวิธีการนี้เช่นกัน (Keil, 2014) อีกหนึ่งมุมมองที่อธิบายถึงวัฏจักรของการใช้ความรุนแรงนี้ คือการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning) ว่าเด็กจะเรียนรู้วิธีการอบรมสั่งสอนด้วยการลงโทษทางร่างกายจากพ่อแม่ และเมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ เขาก็จะใช้วิธีการนี้ตามที่เคยประสบและสังเกตในตอนที่เขาเป็นเด็ก (Bandura, 1977; Miller, 2011)

2. พฤติกรรมดั้งเดิม (Primitive behavior) อธิบายว่า บุคคลเรียนรู้เด็กจะเรียนรู้พฤติกรรมลงโทษทางร่างกายในวัยเด็ก ในช่วงที่กระบวนการคิดวิเคราะห์ยังไม่สมบูรณ์ เด็กจึงเรียนรู้และจดจำพฤติกรรมลงโทษโดยตรง พร้อมทั้งพฤติกรรมนี้จะฝังลึกลงในสมองเป็นพฤติกรรมที่ฝังลึก เมื่อเด็กโตขึ้นเป็นพ่อแม่และเผชิญกับเหตุการณ์เครียดเหนื่อยล้า และไม่พอใจกับจากพฤติกรรมไม่ดีของลูก พฤติกรรมที่ฝังลึกนี้จะถูกระตุ้นและนำการลงโทษทางร่างกายนี้มาใช้ ก่อนที่สมองจะคิดวิเคราะห์ถึงผลเสีย หรือ ผลกระทบทางลบที่เขารู้อยู่ก่อนหน้านี้ (Perry, 1996) แนวคิดนี้อธิบายว่า แม้ว่าพ่อแม่จะทราบผลเสียจากการใช้วิธีการลงโทษทางร่างกายกับเด็ก แต่พ่อแม่ก็ยังใช้การลงโทษทางร่างกายในการอบรมสั่งสอนลูก

3. การมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่าพ่อแม่มีความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่ผิดแปลกไป โดยความหมายของความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายนั้น หมายถึง ความคิดที่ผิดหรือไม่ตรงกับข้อเท็จจริง ซึ่งเกิดขึ้นภายในตัวของบุคคล และบุคคลใช้ความคิดนี้มองหรือตัดสินเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (การลงโทษทางร่างกาย หมายถึง การกระทำที่เจตนาสร้างความเจ็บปวดหรือไม่สบายทุกชนิดบนร่างกายของบุคคลอย่างรุนแรง เพื่ออบรมสั่งสอน ลงโทษ หรือควบคุมความประพฤติของเด็ก) จากงานวิจัยของ Kish และ Newcombe ในปี 2015 ได้ศึกษาและระบุความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายว่าความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษนี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบได้ คือ 1. กลุ่มความเชื่อที่ว่า การลงโทษทางร่างกายนี้ไม่มีอันตราย (Harmless myths) เป็นกลุ่มความเชื่อที่ว่า การลงโทษไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อเด็ก และ 2. กลุ่มความเชื่อที่ว่า การลงโทษทางร่างกายนี้มีความจำเป็นและมีประสิทธิภาพ (Effective & Necessary

myths) เป็นกลุ่มความเชื่อที่ว่า การลงโทษทางร่างกายจำเป็นต่อการอบรมสั่งสอนเด็ก และทำให้เด็กเรียนรู้คำสั่งสอนอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีข้อความเชื่อที่ตรงกับ Straus ในปี 2001 อาทิข้อความเชื่อที่ว่า “การใช้การลงโทษทางร่างกาย บางครั้งบางครั้งอาจไม่ได้ก่อให้เกิดอันตรายใดๆกับเด็ก” สำหรับในประเทศไทย ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่ได้มีการระบุ 6 ความเชื่อที่ผิดของพ่อแม่คนไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตัวอย่างเช่น “ฉันก็เคยโดนตีมาแล้ว และก็ไม่เห็นจะมีผลร้ายตรงไหน” และ “การตีทำให้เด็กเป็นคนว่านอนสอนง่าย” เป็นต้น (สมบัติ ตาปัญญา, 2549)

จากทั้ง 3 แนวคิดที่อธิบายการคงอยู่ของการลงโทษทางร่างกาย ผู้วิจัยสนใจแนวคิดการมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย เนื่องจากแนวคิดนี้สามารถระบุ และวัด ได้ ทำให้ง่ายต่อการศึกษาและเข้าใจถึงสาเหตุของการใช้การลงโทษทางกายอย่างรุนแรง แต่ประเด็นเรื่องความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในบริบทของครอบครัวนั้น ยังไม่มีงานวิจัยในประเทศไทย อีกทั้งมาตรการที่ใช้วัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายยังไม่ได้มีการพัฒนาเป็นภาษาไทย ทั้งนี้หากต้องการศึกษาในประเด็นนี้ในสังคมไทย นักวิจัยหรือผู้ที่สนใจจำเป็นต้องมีเครื่องมือที่เหมาะสมกับบริบท และวัฒนธรรมของสังคมไทย ซึ่งนี่จึงเป็นจุดประสงค์หลักของงานวิจัยชิ้นนี้ นั่นคือการพัฒนามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย ซึ่งมาตรที่ผู้วิจัยเลือกพัฒนาเป็นมาตรที่สร้างขึ้นในประเทศออสเตรเลีย นั่นคือ มาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myths scale : CPMS) (Kish, & Newcombe, 2015) ถูกรวบรวมมาจาก 7 แหล่ง มีทั้งหมด 17 ข้อ และเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องแปลมาตรวัด ทดสอบความตรง ความเที่ยง วัดระยะห้องค้ประกอบ และค่าการถ่วงน้ำหนักของข้อความ (ข้อกระทง) ของมาตรวัด ว่ามีความสอดคล้องกับบริบทของสังคมไทยหรือไม่ ผลลัพธ์ของงานวิจัยชิ้นนี้จะทำให้ทราบถึงรูปแบบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของคนไทยผ่านการวิเคราะห์ห้องค้ประกอบ และได้มาตรวัดที่เป็นมาตรฐาน สามารถนำไปวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายได้อย่างตรงจุด มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับบริบทของประเทศไทยได้ ซึ่งมาตรวัดนี้จะนำไปสู่การศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในหลากหลายมิติได้ ซึ่งแนวทางของงานวิจัยในประเด็นนี้จะสามารถหยุดการลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ที่มีต่อเด็กอย่างเป็นวัฏจักรผ่านการระบุตัวของพ่อแม่ที่มีแนวโน้มที่จะใช้การลงโทษทางร่างกายให้ทราบ และสามารถปรับหรือแก้ไขข้อไปผ่านกระบวนการได้ นอกจากนี้การศึกษารังนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อการรับบุตรบุญธรรม โดยการนำมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในการคัดกรองพ่อแม่ที่มีแนวโน้มการใช้การลงโทษทางร่างกายก่อนที่จะรับเลี้ยงบุตรบุญธรรม ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อสังคมไทยได้

2. วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนามาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths) โดยการทดสอบความเที่ยงและความตรงของมาตรวัด ให้มีความสอดคล้องกับบริบทและวัฒนธรรมของไทย

3. อุปกรณ์และวิธีการ / วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ขั้นตอนตรวจสอบภาษา

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) จำนวน 5 คน นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยขอนแก่น อายุ 18-20 ปี (อายุเฉลี่ย 18.8 ปี) เพศชาย 3 คน (ร้อยละ 60) เพศหญิง 2 คน (ร้อยละ 40)

3.1.2 ขั้นตอนการพัฒนามาตรวัด

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience sampling) จำนวน 200 คน โดยจำนวน 200 คน อ้างอิงจากจำนวนประชากรที่เหมาะสมในการวิเคราะห์ห้อยประกอบของ Comrey และ Lee (1992) โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อายุ 18-22 ปี เพศชาย 68 คน (ร้อยละ 34) เพศหญิง 132 คน (ร้อยละ 66)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 2 ส่วนดังนี้

3.2.1 ส่วนของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

เป็นการสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ศาสนา เชื้อชาติ จำนวนพี่น้องในครอบครัว และลำดับการเกิดของกลุ่มตัวอย่าง

3.2.2 ส่วนของมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale: CPMS)

มาตรวัดการใช้ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายเป็นมาตรที่พัฒนาโดย Kish และ Newcombe (2015) เป็นมาตรที่ใช้วัดระดับความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย มีข้อคำถามทั้งหมด จำนวน 17 ข้อ ตัวอย่างข้อ กระทบ ดังนี้ “การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก บางครั้งบางครั้งจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียใดๆกับเด็ก” เป็นต้น มาตรวัดการใช้ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีระดับประเมินอยู่ 5 ระดับจากไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (1) จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง (5) ตามลักษณะการวัดแบบประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert scale) การคิดคะแนน จะรวมคะแนนทุกข้อกระทง ไม่มีการกลับคะแนนข้อกระทง คะแนนรวมต่ำสุดคือ 17 คะแนน และคะแนนรวมสูงสุดคือ 85 คะแนน โดยคะแนนที่สูงแสดงถึง การมีความผิดเห็นด้วยอย่างยิ่งกับความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายที่สูง

3.3 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

3.3.1 ขั้นตอนการแปลมาตรวัด

ผู้วิจัยแปลมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายเป็นภาษาไทย และได้ดำเนินการกระบวนการแปลมาตรวัดกลับเป็นภาษาอังกฤษ (Back translation) โดยนักศึกษามหาวิทยาลัยควีนแลนด์ ประเทศออสเตรเลีย และนำมาแก้ไขพร้อมทั้งตรวจสอบภาษา (ทดสอบในกลุ่มย่อยจำนวน 5 คน)

3.3.2 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิสิตปริญญาตรีในคาบเรียน ในรูปแบบของการเขียนตอบ (Paper-pencil) ผู้วิจัย แจกชุดคำถามแก่ผู้เข้าร่วมงานวิจัย ให้ผู้เข้าร่วมงานวิจัยอ่านรายละเอียดงานวิจัยและชุดข้อคำถามที่ได้รับแจกไป พร้อมทั้งตอบคำถามหรือเลือกระดับที่ตรงตามความคิดเห็นหรือความเชื่อของผู้เข้าร่วมงานวิจัย หลังจากผู้เข้าร่วมงานวิจัย

ตอบเสร็จผู้วิจัยจะเก็บแบบสอบถามคืน ใช้เวลาในการทำแบบสอบถามประมาณ 5-10 นาที แบบสอบถามทั้งหมดที่แจกไปมีจำนวน 210 ชุด ได้รับคืนจำนวน 201 ชุด (ได้รับคืน คิดเป็นร้อยละ 95.71)

3.3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบจำนวนข้อมูลที่หายไปพบแบบสอบถาม 1 ชุดตอบไม่ตรงตามคำสั่ง ผู้วิจัยจึงคัดออก ทำให้มีแบบสอบถามที่ใช้ได้จำนวน 200 ชุด และแทนข้อมูลที่หายไปของแบบสอบถาม 200 ชุดด้วย -99 พร้อมทั้งทดแทนข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย (Hair, Black, Babin, Anderson, & Tatham, 2006) หลังจากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อกระทง (Item analysis) โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆทั้งหมด (Corrected item total correlation: CITC) เพื่อทดสอบความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) ของมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myth scale: CPMS)

จากนั้นนำข้อกระทงมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory factor analysis: EFA) เพื่อทดสอบความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) โดยวิเคราะห์หาจำนวนองค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment myths scale : CPMS) และวิเคราะห์ว่ามีข้อกระทงกี่ข้อที่จะถ่วงน้ำหนักลงในแต่ละองค์ประกอบด้วยโปรแกรม SPSS

4. ผลการวิจัย

ผู้วิจัยต้องการตรวจสอบและพัฒนามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myth scale: CPMS) โดยลงรายละเอียดในแต่ละข้อกระทงของมาตรวัด พร้อมทั้งหาองค์ประกอบของมาตรวัดนี้ ในขั้นแรกผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อดูข้อมูลพื้นฐาน โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆทั้งหมด (Corrected item total correlation: CITC) ดังตารางที่ 1

จากตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยข้อกระทงของแต่ละข้อ โดยในแต่ละข้อมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน โดยข้อที่ 2, 7 และ 8 มีค่าเฉลี่ยค่อนข้างมากคือ 4.05, 3.15 และ 4.14 ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างจากข้ออื่นๆ ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 3 โดยค่าเฉลี่ยรวมของการตอบมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myth scale: CPMS) ทั้ง 17 ข้อมีค่าเท่ากับ 2.06

นอกจากนี้ตารางที่ 1 ยังแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item total correlation: CITC) โดยในครั้งแรกผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าจากข้อกระทงทั้งหมด 17 ข้อ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) เท่ากับ 0.80 และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัด (Corrected item total correlation : CITC) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 [$t(198) = .181$, $\alpha = .01$] ซึ่งมีข้อที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 15 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์ 2 ข้อ โดยผู้วิจัยได้ตัดข้อคำถามที่มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นๆในมาตรวัดที่มีค่าติดลบ 1 ข้อ และค่าที่ไม่ถึงเกณฑ์ 1 ข้อ คือข้อกระทงที่ 8 และ 2 ตามลำดับ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อกระทง 15 ข้อที่ผ่าน

เกณฑ์การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) เท่ากับ 0.85 (15 ข้อ) และทุกข้อกรองผ่านเกณฑ์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 [$r(198)=.181, \alpha=.01$]

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลพื้นฐานการวิเคราะห์ข้อกรอง (Item analysis) ทั้งค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกรองแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Corrected item total correlation: CITC)

ข้อกรอง (Item)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	CITC	
			ครั้งที่ 1 (17 ข้อ)	ครั้งที่ 2 (15 ข้อ)
ข้อที่ 1	1.32	0.69	0.43*	0.48*
ข้อที่ 2	4.05	1.38	0.17	-
ข้อที่ 3	1.24	0.60	0.45*	0.46*
ข้อที่ 4	1.99	1.12	0.56*	0.56*
ข้อที่ 5	2.36	1.29	0.28*	0.29*
ข้อที่ 6	1.60	0.87	0.49*	0.49*
ข้อที่ 7	3.15	1.44	0.38*	0.35*
ข้อที่ 8	4.14	1.20	-0.13	-
ข้อที่ 9	2.08	1.23	0.29*	0.30*
ข้อที่ 10	2.73	1.29	0.48*	0.52*
ข้อที่ 11	1.75	1.14	0.59*	0.60*
ข้อที่ 12	1.61	0.99	0.61*	0.63*
ข้อที่ 13	1.24	0.63	0.61*	0.64*
ข้อที่ 14	1.89	1.23	0.61*	0.60*
ข้อที่ 15	1.32	0.66	0.55*	0.59*
ข้อที่ 16	1.24	0.62	0.59*	0.63*
ข้อที่ 17	1.27	0.67	0.51*	0.54*
รวม	2.06	8.70		
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha)			0.80	0.85

*p < 0.01 (Critical r = .181)

ผู้วิจัยนำข้อกระทงจากมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myth scale: CPMS) ที่ผ่านเกณฑ์ข้างต้น 15 ข้อมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบความเหมาะสมของข้อมูลก่อนที่จะวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory factor analysis : EFA) พบว่าข้อมูลมีความเหมาะสมที่จะนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบ (Kasier-Meyer-Olkin (KMO) = 0.854) และพบว่าตัวแปรต่างๆมีความสัมพันธ์กันซึ่งเหมาะสมที่จะใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Bartlett's test, $p < .05$) เมื่อพบว่าข้อมูลเหมาะสม ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจด้วยเทคนิค Maximum Likelihood และหมุนแกนตัวประกอบด้วยวิธี Promax โดยกำหนดค่าไอเกนมากกว่าหรือเท่ากับ 1.0 เพื่อดูจำนวนขององค์ประกอบของมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายว่ามีกี่องค์ประกอบ และกำหนดเกณฑ์ ของตัวแปรแต่ละตัวที่จะผ่านการคัดเลือกต้องมีน้ำหนักองค์ประกอบตั้งแต่ 0.4 ขึ้นไป

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่ามียังมีองค์ประกอบจำนวน 2 องค์ประกอบ ซึ่งมีค่าไอเกนอยู่ระหว่าง 1.522 - 5.659 และสามารถอธิบายความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง ได้ร้อยละ 47.876 โดยมีองค์ประกอบที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 10 ข้อ ไม่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 5 ข้อ ($FD \geq 0.4$) โดยข้อที่ผ่านเกณฑ์ 10 ข้อ นี้การถ่วงน้ำหนักขององค์ประกอบตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลการถ่วงน้ำหนักขององค์ประกอบของข้อกระทงมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย

ข้อกระทง (Item)	องค์ประกอบ (Factor)	
	องค์ประกอบที่ 1	องค์ประกอบที่ 2
ข้อที่ 16	1.00	
ข้อที่ 15	0.73	
ข้อที่ 13	0.68	
ข้อที่ 17	0.53	
ข้อที่ 3	0.49	
ข้อที่ 11		0.83
ข้อที่ 12		0.71
ข้อที่ 4		0.55
ข้อที่ 14		0.47
ข้อที่ 10		0.45

จากตารางจะพบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myth scale: CPMS) มีองค์ประกอบ 2 องค์ประกอบคือ

องค์ประกอบที่ 1 ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย เป็นกลุ่มความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกหรือการไม่มีข้อจำกัดในการใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก ตัวอย่างข้อกระทงเช่น “ผู้ปกครองสามารถใช้การลงโทษทางร่างกายเพื่อเป็นการอบรมสั่งสอนเด็กทั้งที่บ้าน และในที่สาธารณะ”

องค์ประกอบที่ 2 ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย เป็นกลุ่มความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ในหลายๆด้านของการใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก ตัวอย่างข้อกระทงเช่น “การใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็กบางครั้งบางคราว จะไม่ก่อให้เกิดผลเสียใดๆกับเด็ก”

5. การอภิปรายผล

ผู้วิจัยทดสอบความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) พบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myth scale: CPMS) มีความเที่ยงแบบสอดคล้องภายในอยู่ในระดับสูง และทดสอบความตรงของมาตรวัดด้วยการทดสอบความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory factor analysis : EFA) พบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย มีองค์ประกอบ 2 องค์ประกอบ ซึ่งตรงกับผลวิจัยของ Kish และ Newcombe ในปี 2015 แต่มีข้อแตกต่างกันของข้อกระทงในแต่ละองค์ประกอบซึ่งอาจเป็นผลมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมของสังคมตะวันตกและตะวันออก หากพิจารณาในแต่ละข้อกระทงพบว่า ข้อกระทงที่ 2 กับ ข้อกระทงที่ 8 ที่ถูกตัดออก แสดงให้เห็นถึงความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของคนไทย เนื่องจากข้อกระทง 2 ข้อนี้ เป็นข้อกระทงที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงและเนื้อความคล้ายคลึงกันคือ “การลงโทษทางร่างกายยังสามารถใช้ได้ แต่จะใช้เป็นวิธีสุดท้ายหรือใช้เฉพาะเมื่อเป็นเด็กเท่านั้น” ซึ่งสอดคล้องกับความเชื่อที่ผิดของพ่อแม่คนไทยที่ออกมาเสนอโดย UNICEF ในข้อที่ 5 ที่กล่าวว่า “ฉันใช้การตีเป็นวิธีสุดท้ายเท่านั้น เพราะไม่มีทางเลือกอื่นจริงๆ” (สมบัติ ตาปัญญา, 2549) โดยความสอดคล้องนี้สะท้อนให้เห็นว่าคนไทยยังคงเก็บการลงโทษทางร่างกายเป็นตัวเลือกในการอบรมสั่งสอนอยู่ และอาจจะยังคงมีต่อไปในอนาคต

มาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myth scale: CPMS) จึงเป็นมาตรวัดที่มีความสำคัญต่อการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ในสังคม อีกทั้งมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายนี้จะเป็นเครื่องมือที่สำคัญ โดยอาจจะใช้เป็นตัวชี้วัดแนวโน้มของการลงโทษทางร่างกายผ่านความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ และผู้ปกครองได้ในอนาคต อีกทั้งจะช่วยคัดกรองการรับบุตรบุญธรรมในอนาคตอีกด้วย

6. บทสรุป

การลงโทษทางร่างกายเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนที่พ่อแม่ยังคงใช้อยู่ แม้ว่าวิธีการนี้จะส่งผลเสียหลายๆด้านต่อเด็กก็ตาม ในปัจจุบันสื่อต่างๆส่วนประชาสัมพันธ์ นำเสนอผลเสียและงานศึกษาวิจัยต่างๆเกี่ยวกับผลกระทบทางลบให้แก่พ่อแม่และผู้ปกครอง แต่การลงโทษทางร่างกายก็ยังคงอยู่และส่งผลทางลบต่อเด็กที่โดนลงโทษ เหตุผลของการคงอยู่ถูกอธิบายด้วยหลายสาเหตุ และหนึ่งสาเหตุในนั้นคือพ่อแม่หรือผู้ปกครองมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายนั่นเอง เพราะฉะนั้นหากเราต้องการที่จะยุติการลงโทษทางร่างกายเราจึงจำเป็นต้องมีเครื่องมือที่ใช้วัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย โดยผู้วิจัยสังเกตเห็นความสำคัญในการพัฒนามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myth scale: CPMS) ให้สอดคล้องกับบริบทและวัฒนธรรม

ของไทย โดยผู้วิจัยเลือกพัฒนามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายของ Kish และ Newcombe (2015) ที่รวบรวมข้อกระทงมาจาก 7 แหล่งเพื่อทดสอบและพัฒนาให้เหมาะสมกับบริบทของไทย

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับนิสิตปริญญาตรี อายุตั้งแต่ 18-22 ปีเพื่อทดสอบเที่ยงผ่านการทดสอบความเที่ยงแบบความสอดคล้องภายใน (Internal consistency reliability) พบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายมีความเที่ยงแบบสอดคล้องภายในอยู่ในสูง พร้อมทั้งทดสอบเชิงโครงสร้าง (Construct validity) ผ่านการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory factor analysis : EFA) พบว่ามาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย มีองค์ประกอบ 2 องค์ประกอบ องค์ประกอบละ 5 ข้อกระทง คือ องค์ประกอบความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับความสะดวกในการใช้การลงโทษทางร่างกาย และความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับประโยชน์ของการใช้การลงโทษทางร่างกาย

สำหรับข้อเสนอแนะจากงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบข้อจำกัดในการเก็บข้อมูลจึงไม่สามารถหาค่าความเที่ยงผ่านการทดสอบซ้ำ (Test-retest) ได้ และข้อจำกัดเกี่ยวกับมาตรวัดทำให้ไม่สามารถทดสอบความตรงเชิงจำแนก (Discriminant validity) และการทดสอบความตรงเชิงสอดคล้อง (Convergent validity) หากงานวิจัยในอนาคตสามารถเพิ่มข้อจำกัดนี้เข้าไป อาจจะทำให้มาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย (The corporal punishment myth scale: CPMS) มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น สำหรับงานวิจัยในอนาคตผู้วิจัยสามารถต่อยอดในการทำวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Exploratory factor analysis : CFA) และสามารถทดสอบความสัมพันธ์หรือความสามารถในการทำนายกับมาตรวัดการใช้การลงโทษทางร่างกาย (Corporal punishment use : CPUse) ได้ เพื่อที่จะยืนยันว่ามาตรวัดนี้สามารถทำนายการใช้การลงโทษทางร่างกายได้จริง ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการคัดกรองการรับบุตรบุญธรรมหรือพ่อแม่ที่มีแนวโน้มจะใช้การลงโทษทางร่างกายกับเด็ก

ทิศทางของงานวิจัยเกี่ยวกับความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายในอนาคตนั้น ผู้วิจัยสามารถต่อยอดการพัฒนามาตรวัดด้วยการสร้างโมเดลของความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายนี้กับมาตรวัดอื่นๆที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมที่จะช่วยลดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกาย และอาจจะช่วยลดการลงโทษทางร่างกายต่อเด็กได้จริง ซึ่งจะส่งผลดีต่อเด็กและหยุดวงจรความรุนแรงในครอบครัวและสังคมได้

สำหรับผู้สนใจนำมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายไปต่อยอดหรือพัฒนาต่อ ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางการพัฒนาครั้งนี้ การเก็บกลุ่มตัวอย่าง ควรเก็บกับพ่อแม่ผู้หรือปกครอง เพราะพ่อแม่หรือผู้ปกครองจะช่วยตบใจหยิ่งของการพัฒนามาตรวัดนี้ได้มากขึ้น และยังสามารถเก็บพฤติกรรมการลงโทษทางร่างกายของพ่อแม่ที่เกิดขึ้นจริงไปพร้อมกันและนำมาหาความสัมพันธ์ได้ ซึ่งจะทำให้มาตรวัดนี้มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น อีกหนึ่งแนวทางคือการศึกษาเปรียบเทียบขององค์ประกอบหรือ โมเดลของมาตรวัดความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับการลงโทษทางร่างกายกับองค์ประกอบหรือ โมเดลของต่างประเทศ เพราะจะได้ทราบถึงข้อแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมตะวันตกและตะวันออกหรือความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมแต่ละชาติ ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงคุณสมบัติของมาตรวัดมากขึ้น

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้จะไม่สำเร็จลุล่วงลงได้ หากขาดผู้ให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยเหลือ และให้ความรู้ ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรวดี วัฒนทก โกศล อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม อาจารย์ศักดิ์พัฒน์ นามเอก รองศาสตราจารย์ ดร.ปีเตอร์ นิวกัม อาจารย์ ดร.นิพนธ์ พิษณุ

โยธิน อาจารย์ ดร.ศุภลักษณ์ ลวดลาย อาจารย์ ดร.จิรภัทร รัวภัทรกุล และขอขอบคุณเพื่อนๆที่สนับสนุนการทำวิจัยขึ้น
นี้ทุกๆคน นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้เข้าร่วมงานวิจัยทุกคนที่ตอบแบบสอบถามอย่างตั้งใจและให้ความร่วมมือ
อย่างสุดความสามารถ

8. เอกสารอ้างอิง

- วงษ์เดือน สายสุวรรณ. (2546). *ประวัติการถูกลงโทษของมารดา พฤติกรรมก้าวร้าวของมารดา และพฤติกรรมก้าวร้าว
ของบุตรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการลงโทษบุตรของมารดา*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท สาขาวิชา
จิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพมหานคร.
- สมบัติ ตาปัญญา. (2549). การสร้างวินัยเชิงบวกในโรงเรียน. *คู่มือครูประกอบการอบรมในโครงการวิจัยการศึกษาเพื่อ
พัฒนารูปแบบแนวทางการป้องกันความรุนแรงต่อเด็กแบบยั่งยืน โดยการสนับสนุนของสำนักงานกองทุน
สนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพและมูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ*.
- สำนักกฎหมาย สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. (2557). *พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ : พร้อมด้วยประวัติ
ความเป็นมา กระบวนการและขั้นตอนในการตราพระราชบัญญัติดังกล่าวของรัฐสภา*. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
- Alyahri, A., & Goodman, R. (2008). Harsh corporal punishment of Yemeni children: occurrence, type and
associations. *Child Abuse and Neglect*, 32(8), 766-773.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Comrey, A. L., & Lee, H. B. (1992). *A First Course in Factor Analysis* (2nd ed.). New Jersey: Lawrence Erlbaum
Associates Publishers.
- Egeland, B., Jacobvitz, D., & Sroufe, L. A. (1988). Breaking the cycle of abuse: Relationship predictions. *Child
Development*, 59, 1080-1088.
- Gershoff, E. T. (2002). Corporal punishment by parents and associated child behaviors and experiences: A meta-
analytic and theoretical review. *Psychological Bulletin*, 128(4), 539-579.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E., & Tatham, R. L. (2006). *Multivariate Data Analysis* (6th ed.).
New Jersey: Pearson.
- Keil, F. (2014). *Development psychology: the growth of mind and behavior*. New York: W. W. Norton & Company.
- Kerr, D. C., Lopez, N. L., Olson, S. L., & Sameroff, A. J. (2004). Parental Discipline and Externalizing Behavior
Problems in Early Childhood: The Role of Moral Regulation and Child Gender. *Journal of Abnormal Child
Psychology*, 32(4), 369-383.
- Kish, A. M., & Newcombe, P. A. (2015). Smacking never hurt me! Identifying myths surrounding the use of
corporal punishment. *Personality and Individual Differences*, 87, 121-129.
- Miller, P. H. (2011). *Theories of Development Psychology* (5th ed.). New York: Worth Publishers.

Perry, B. D. (1996). *Maltreated children: Experience, Brain development, and the next generation*. New York: W. Norton & Company.

Straus, M. (2001). *Families and Society: Classic and Contemporary Reading*. Canada: Thomson Wadsworth.

UNICEF. (2010). *Child Disciplinary Practices at Home: Evidence from a Range of Low- and Middle-Income Countries*. New York: UNICEF.

มหาวิทยาลัยรังสิต